

Ἐπὶ δύο τῶρα ἔτη βοῶσι καὶ τοῖχοι καὶ αὐλαὶ καὶ κλίμακες καὶ κῆποι καὶ κοιτῶνες τοῦ Ἀρσακείου : σκάνδαλον συμβαίνει ! Γνωρίζετε τί θὰ πῇ ἡ ἀντήχησις ; σκανδαλὸν ἐντὸς φάλαγγος πεντακοσίων κορασιῶν ; Ἡ ἔκρηξις βόμβας ἐντὸς πυριτιδαποθήκης μόνη δύναται νὰ δώσῃ εἰκόνα τῆς τελουμένης ἠθικῆς καταστροφῆς, ὅταν τοιαῦτα βδελυρὰ κύματα κυλίσωσι τὸ εἶναι τῶν εἰς ἀτμόσφαιραν παρθεναγωγείου. Πρὸ διετίας ἡ Διευθύντρια ἐξεστόμισε τὸν λογοντῆς. Ἦτο ἀληθής ; ἦτο ἀνυπόστατος ; Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀδιάφορον. Τὸ Συμβούλιον ἐν καὶ μόνον εἶχε καθῆκον, νὰ ἐρωτήσῃ, ν' ἀνακρίνῃ, καὶ ἡ πεισθὲν ἢ μὴ πεισθὲν ν' ἄρῃ πᾶσαν αἰτίαν τοῦ σκανδαλίου. Εἰς τοιαῦτα ἰδρύματα μόνον ὑπάτη καὶ συνοπτικὴ δικαιοσύνη ἐφαρμόζεται. Καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐνταῦθα ἦτο : νὰ γίνῃ τρόπος ὥστε νὰ μὴ ἀκούεται τὴν ἐπιούσαν, ὅτι ἠκούετο τὴν προτεραίαν. Αὐτὸ καὶ ὄχι ἄλλο ! Ἀπ' ἐναντίας ποία ὑπῆρξεν ἡ διαγωγὴ τοῦ Συμβουλίου ; Νὰ κηρυχθῇ ὑποχείριον τοῦ ἐνὸς ἐκείνου συμβούλου καὶ νὰ συντελέσῃ ὁλόκληρον εἰς τὴν θεραπείαν ἢ τῶν σκοπῶν τοῦ ἢ τῆς φιλοτιμίας του. Ὅλον τὸ Ἀρσάκειον ἐθυσιάζετο δύο τῶρα ἑναυτοὺς εἰς τὸν ἕνα ἐκεῖνον σύμβουλον ! Καὶ ἀντηχοῦσε κάθε μέρα τὸ σκάνδαλον καὶ ἐψιθυρίζετο, καὶ ἐσχολιάζετο, καὶ ἀπησχόλει τὰς μαθητρίδας, καὶ ἀπησχόλει τὸ προσωπικόν, καὶ ψι ψι ψι ἀπ' ἐδῶ, καὶ κρυφὰ γέλοια ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἐπιγραφὰὶ αἰσχροὶ ἐπὶ τῶν τοίχων, καὶ περιγραφὰὶ αἰσχροτέρας διὰ τῶν σατυρικῶν φύλλων, καὶ κρυφὰ τῶν φύλλων αὐτῶν ἀνάγνωσις, καὶ διδασκάλισσαι συντάκτριαι καὶ ἀνταποκρίτριαι, καὶ θρίαμβος ὑπὸ τῆς μιᾶς μερίδος καὶ πότε τῆς ἄλλης, καὶ ὅλα αὐτὰ ὑπὸ τὴν ἐνθερμον προστασίαν καὶ τὴν ἐνεργητικωτέραν δράσιν τοῦ Συμβουλίου.

Ἔως οὗτο ἀπεφάσισαν νὰ παύσουν τὴν Διευθύντριαν, νὰ παραιτήσουν τὴν ὑποδιευθύντριαν, νὰ μὴ παυθοῦν δὲ, οὔτε νὰ παραιτηθοῦν αὐτοὶ οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ σκανδαλίου,

οἱ θρέψαντες καὶ ἐνδύσαντες καὶ φιλοξενήσαντες αὐτὸ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ οἴκου, εἰς ὃν ἐτάχθησαν σκοποὶ, προωρισμένοι καὶ αὖραν ἀκόμη ὑποπτον νὰ ἐμποδίζουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ περᾷ τὸν οὐδὸν τοῦ οἴκου.

Καὶ μετὰ τοῦτο τί ; Ἡ Διευθύντρια κατήγγειλε τὸ σκάνδαλον καὶ ἡ Διευθύντρια παύεται ἄλλ' ἡ Διευθύντρια κατήγγειλε τὸν σύμβουλον καὶ ὁ σύμβουλος δὲν παύεται. Λοιπὸν τὸ σκάνδαλον μένει ἀέραιον ἐν τῷ Ἀρσακείῳ καὶ ὁ κ. Μιχαὴλ Μελάς ὑπογράφει τὴν παῦσιν ἐκείνης, πρὸς ἣν ἔλεγε : **ΜΟΥΝΔΩΣΕ ΜΑΣ καὶ ΠΑΡΑΙΤΗΣΟΥ**, καὶ δέχεται καὶ καταδέχεται νὰ προεδρεύῃ ἀκόμη Συμβούλων, ἀπειλησάντων τὴν ὑπόληψιν τοῦ Ἀρσακείου.

Τὰ πράγματα λοιπὸν ὥθουσιν εἰς ἐν καὶ μόνον συμπέρασμα ! Νὰ συστηθῇ τριμελὴς ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ περιλαμβάνουσα τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν, τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Βάλβην καὶ τὸν Εἰσαγγελέα κ. Διαμαντόπουλον, ἥτις ὄχι μόνον νὰ ἐξετάσῃ τὰ συμβάντα, ἀλλὰ καὶ νὰ γνώμοδοτήσῃ περὶ τοῦ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐξαγνισθῇ τὸ ἄγχος τῶν Συμβούλων καὶ νὰ προφυλαχθῇ τὸ Καστήριμα ἀπὸ μέλλοντος μολύσματος.

Καλιδάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ προχθεσινὸν ἀτμόπλοιον τῆς ἑλλ. ἀτμοπλοικῆς εταιρίας, οὗ τὸ ὄνομα δὲν ἐνθυμούμεθα, μᾶς διεβεβαίωσεν ἐπιβάτης ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλησίαζεν εἰς Σπέτσας λέμβος τις ἐκ Πορτοχελίου ἀναφανείσα ἀνέκοψε τὸν πλοῦν τοῦ ἀτμοπλοίου, καὶ ὡς μαγνητικὴ βελόνη ἐστρεψε τὴν πῶρραν τοῦ πρὸς ἑαυτὴν, καὶ μετὰ μίαν ὥς ἔγγιστα ὥραν τὸ ἀτμόπλοιον καὶ ἡ λέμβος συνεσπῶντο ἀμοιβαίως. Δύο ἐπιβάται ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιβασθοῦν, καὶ τὸ ἀτμόπλοιον χά-

ταῦτα ἐννοῶ ἄλλως νὰ πληρώσω εἰς τὸν ἀδελφόν μου. Ἐπανέρχομαι εἰς Γαλλίαν μετὰ τεσσαράμισι ἑκατομμύρια.

— Τέσσαρα ἑκατομμύρια ! ἐπεφώνησεν ὁ βαρόνος, ὅστις ἐβλεπεν ἀντανακλῶντα τὸν Πακτωλὸν τοῦτον διὰ τινος θάμβους.

— Ὅ,τι ἤθελα νὰ πράξω διὰ τὴν μητέρα μας καὶ διὰ σέ, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, θὰ τὸ πράξω διὰ σέ μόνον· εἶσαι πτωχός, θὰ σοὺ δώσω μίαν περιουσίαν.

— ὦ ! ἀδελφέ μου !

— Ὅταν θὰ νυμφευθῇς, Λέον, θὰ μάθῃς τί προτιθεμαι νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ. Ἐν τούτοις θὰ μείνῃς πλησίον μας, θὰ συζήσωμεν, τὸ δὲ βαλάντιόν μου θὰ ᾔναι καὶ ἰδικόν σου. Θὰ εὐρίσκωμην, σὲ βεβαιῶ, εἰς πολλὴν ἀμνηχανίαν, ἐὰν δὲν σὲ εἶχον πλησίον μου, πρὸς δικάθεσιν τοῦ κεφαλαίου μου. Γνωρίζεις οἰκονομολογικὰς ἐπιχειρήσεις ;

— Ὀλίγον, ἀδελφέ μου.

— Τὸ ὅποῖον σημαίνει, γνωστῆς οὗτης τῆς μετριοπροσύνης σου, ὅτι εἶσαι λίαν ἐντριβής εἰς αὐτάς. Ἐγὼ δὲν ἔμαθον σχεδὸν ἄλλο τι ἢ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν ἀποικιακῶν προϊόντων τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀρχιπελάγους διὰ διαφόρων ἐμπορευμάτων τῆς ἀρχαίας ἡπείρου. Εἶμαι εἰς ἔμπορον. Σὺ, Λέον, θὰ μοὶ βοηθήσῃς, θὰ ᾔσῃς ὁ δὴλγός μου.

— Ὅ,τι θὰ δυνηθῶ ὑπὲρ ὑμῶν, ἀδελφέ μου, θὰ τὸ πράξω προθύμως.

ΚΣΤ'

TO MELAN ITHNON

Ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ Μαρκητία ἀποκατεστάθησαν ἐν Πόρ-Μαρλύ.

Ὁ Λέων οὐδεμίαν εἶπεν ὑπερβολήν. Ἡ ἰδιοκτησία ἦν μαγευτικὴ. Ἡ μικρὰ αὕτη γωνία, ὅπου ὁ ἀὴρ εἶναι ἡρωματισμένος, ὅπου πηγὴ τις κελαρύζει ἡδῶς, ὅπου τὰ πτηνὰ κελαδοῦσιν, ὅπου μεγαλοπρεπῆ ἄνθη διανοίγονται ὑπὸ τὰς θωπευτικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, φαίνεται ἐπίτηδες ἐσχηματίσθαι διὰ δύο νεαρῶν, λατρεύοντα ἀλλήλους, συζύγους.

Ἡ Λουκία ἦτο καταγοητευμένη καὶ πρὸς ἐκφρασιν τῆς εὐαρεσκείας τῆς συνεχῶς ἔλεγε :

— Νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι ἐν Βεγγάλῃ.

Ἡ κατοικία ἦτο ἐξαισία, μικρὸν τι ἀνέκτορον. Τὸν ἐσωτερικὸν καθωραϊσμὸν καὶ τὴν συσκευὴν αὐτῆς ὑπεργόρευσε πλήρης φιλοκαλία. Τὰ πάντα ἦσαν μαγευτικά. Ὁ θάλαμος καὶ τὸ κομμωτήριον τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἦσαν θαυμάσια.

Ὁ Λέων εἰθισμένος εἰς τὴν κομψότητα καὶ εἰς τὰς λεπτότητας τοῦ παρισικοῦ βίου καλῶς διέταξε τὰ πράγματα, ἡ δὲ Λουκία μετὰ σπουδῆς ηὐχαρίστησε καὶ συνεχάρη αὐτῷ. Δύο ὀχήματα εὐρίσκονται εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον καὶ τρεῖς ὥραιαι ἵπποι ἐντὸς σταύλου.

Σχεδὸν καθ' ἡμέραν περὶ τὴν δέλφιν οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ

ριν τῶν δύο αὐτῶν ἐπιβατῶν, χωρίς νὰ περιλαμβάνεται ἐν τῷ δρομολογίῳ του τὸ Πορτοχέλι, ἐταλαιπώρησε μίαν ὁλόκληρον ὥραν ὅλους τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας ! !

Εὐτυχῶς κατὰ τὸν ἄλλον πλοῦν δὲν ἐφάνη οὐδαμῶς ἄλλη λέμβος, διότι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἄνω σκηνή, καθότι τὰ ἀτμόπλοια τῆς ἀτμοπλοϊκῆς ἐταιρείας, φαίνεται ὅτι τώρα προσεγγίζουν καὶ εἰς ὅλας τὰς . . . λέμβους.

Μᾶς γράφουσιν ἐκ Βερολίνου :

Εἰς τὰς ἐφημερίδας σας δημοσιεύονται ἐνίοτε εἰδήσεις τινές, τὰς ὁποίας οὐδεὶς μὲν προσέχει ὅταν ζῇ ἐν Ἑλλάδι, λεπτολογεῖ ὅμως ὅπαν εὐρίσκεται μακρὰν αὐτῆς. Τὸ αἴτιον οὔτε ψυχολογικῶς θέλω νὰ ἐξετάσω, ἀλλ' οὔτε καὶ λογικῶς. Μὲ ἀρκεῖ ὅτι οὕτω συμβαίνει. Δὲν ἠπόρησα λοιπὸν μὲ τὸν ἑαυτόν μου ποντάπκιν ὅτι ἐσχολίασα μίαν τελευταίαν ἀπονομὴν παρασῆμου ἑλληνικοῦ, ἀλλ' οὐδὲ τὸ **Μὴ Χάνεσαι** πρέπει ν' ἀπορήσῃ ὅτι τὰ σχόλια ἐπιστέλλονται εἰς αὐτό. Καὶ διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ,

Ἀπενεμήθη ὁ **Χρυσοῦς** Σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρου τοῦ Ἀμβούργου κ. Πολίνην. Δὲν ἐξετάζω οὔτε πόσοι ξένοι, οὔτε πόσοι Ἕλληνες, πολὺ σημαίνοντες καὶ πολλὰ ὠφελήσαντες τὴν μικράν μας πατρίδα, δὲν ἔχουν τὸν χρυσοῦν σταυρὸν, ἐνῶ ἤζιζον νὰ τὸν ἔχουν, ἂν οὗτος ἔχει ἀξίαν τινά, ὅπερ δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον εἶναι ζήτημα λελυμένον, ὅτι οὐδεμίαν ἔχει. Ἀνασκαλίζω ὅμως διατὶ ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Πολίνην, πολὺ ἀξιότιμον ἴσως κύριον, ἀλλὰ κύριον θεατρώνῃ πάντοτε. Μὴ παρέσχε ποτὲ ἔξοχον ὑπηρεσίαν τῇ Ἑλλάδι; Μὴ ὕψωσε φωνὴν ὑπὲρ αὐτῆς; Μὴ ἀφιέρωσε τὸν σθεναρὸν κάλαμόν του εἰς ὑπεράσπισιν αὐτῆς; Μὴ ἠγωνίσθη ὑπὲρ αὐτῆς τῷ 1821 μετὰ τῶν ἄλλων φιλελλήνων καὶ ἔκτοτε ἐλησμονήθη; Τίποτε ἀπὸ αὐτά.

Ἀλλὰ τότε διατὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ ὁ σταυρὸς καὶ δὴ ὁ **Χρυσοῦς**; Διότι ὁ κ. Πολίνης ἔσχε τὴν γενναιότητα νὰ διακυβεύσῃ ἐπὶ μίαν ἐσπέραν τὰς εἰσπράξεις τοῦ θεάτρου διὰ ν' ἀναβιδάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν *Δούκαν*, δράμα τοῦ ἐν Βερολίῳ ἀπεσταλμένου τῆς Ἑλλάδος κ. Ραγκαβῆ, μεταφρασθὲν εἰς τὴν γερμανικὴν καὶ κατορθώσαν μόλις ἐν τῇ ἐλευθερᾷ πόλει τοῦ Ἀμβούργου ν' ἀναπνεύσῃ τὸν ἐλεύθερον ἀέρα τῆς σκηνῆς. Τοιαύτη γενναιότης τοῦ κ. Πολίνης καὶ τοιαύτη ἐκδούλευσις πρὸς τὸν κ. Ραγκαβῆ, ἤζιζαν μίαν πρότασιν ἐκ μέρους τούτου διὰ τὴν παρασημοφορίαν ἐκείνου καὶ μίαν ἀπονομὴν χρυσοῦ παρασῆμου ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως πρὸς ἱκανοποίησιν ἀμοιβερίων.

Ἀλλὰ θὰ μοὶ εἴπητε ὁ σταυρὸς τοῦ κ. Πολίνης εἶνε ὁ πρῶτος ὅστις χωρὶς λόγον ἀπενεμήθη εἰς ξένους; Βεβαίως ὅχι. Γνωρίζω μάλιστα κωμικὸν ἀνέκδοτον περὶ Ἰουδαίου τινος τραπεζίτου ἐν Βερολίῳ, ὅστις ἀφοῦ ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον ἐξελιπάρει παράσημα παρὰ διαφόρων κυβερνήσεων καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ, ἀπηλπισμένος πλέον συγκατένευσε νὰ προσφύγῃ καὶ εἰς ἐνεργείας περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ παρασῆμου διότι τί νὰ γίνῃ, ἀφοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ παράσημον ἄλλου κράτους; Καὶ δὲν ἐνήργησε εἰς μάτην, διότι ἔλαβε χρυσοῦν καὶ αὐτός, ἂν δὲν ἀπατώμαι.

Δὲν ἀποροῦμεν λοιπὸν διατὶ ἐγίνε πρότασις ἀπὸ τὸν κ. Ραγκαβῆ καὶ διὰ τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐν Ἀμβούργῳ θεάτρου, ἀφοῦ ὤφειλε πρὸς αὐτὸν ὑποχρέωσιν, οὔτε διατὶ εἰσηκούσθη ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον, ἀλλ' ἀπορῶ πῶς δὲν ἐφώτισε τὸν ἀξιότιμον κ. Κοντόσταυλον ὁ κ. Βλάχος, ὁ ὁποῖος καὶ Γερμανοὺς καὶ Γερμανίαν γνωρίζει. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐν Βερολίῳ ἀντιπροσωπεσίαν τῆς Ἑλλάδος, ἔχει τις τόσα νὰ εἴπῃ, ὥστε ἐὰν ἐπεχειρεῖ νὰ ψεύσῃ τὴν διὰ τὸν κ. Πολίνην πρότασιν, θὰ ἔφερον οἷον ἀποτέλεσμα σταγῶν ἐν αὐχμῷ.

ἡ Λουκία ἐποιοῦν ἐκδρομὰς διὰ τοῦ ὁχήματος εἰς τὰ περὶ, ἐπισκεπτόμενοι τὰς σκηνογραφικὰς τοποθεσίας, καὶ θαυμάζοντες τὰς μεγαλοπρεπεῖς καὶ λαμπρὰς ἀπόψεις.

— Τοῦτο εἶναι ὠραῖον, ὠραῖον ! ἀδικλείπτως ἔλεγεν ἡ Λουκία. Δικαίως λοιπὸν πανταχοῦ τῆς γῆς λέγεται : Ἡ ὠραία Γαλλία.

Οἱ μόνοι περίπατοι τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας ἐγίνοντο εἰς τὰ περὶ τῶν Βερσαλλιῶν, τοῦ Σαιν-Ζερμαίν, τοῦ Σαιν Κλου. Μετ' οὐδενὸς γνωριμίαν ἔχοντες ζῶσιν ἐν τῇ μοναξίᾳ καὶ εὐχαριστοῦνται ἐντὸς τῆς ἐρωτύλου φωλεᾶς αὐτῶν ! Οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν κατέχονται ὑπὸ ἀνίας. Εἶναι δυνατὸν ποτε νὰ ὑπάρχῃ ἀνία ἐκεῖ, ὅπου ὁ ἔρως εἶναι ἀμοιβαῖος ;

Πρὸς τὸ παρὸν οὐδὲνα βλέπουν, οὐδὲνα δέχονται. Μετὰ τινὰς μῆνας δὲν θὰ σκέπτονται πλέον ἐν Παρισίῳ περὶ τῶν κακῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰουνίου, ἡ ἡσυχία θὰ ἀποκαταστῇ πλήρης, οἱ ἐκ φόβου ἐγκαταλιπόντες τοὺς Παρισίους θὰ ἐπανέλθωσι. Τότε δὲ ὁ Λέων, ὅστις ἔχει σχέσεις, θὰ πικρουσάσῃ τὸν μαρκησίον καὶ τὴν μαρκησίαν εἰς τινὰς οἰκίας, ἀλλ' ὑπάρχει καιρὸς, δὲν θὰ μεταχειρισθῶσι σπουδὴν ἐν τῇ ἀποκτῆσει σχέσεων, διότι ὁ κόσμος εἶναι ἀπαιτητικὸς καὶ ἀπαξ σχετισθέντες δὲν ἀνήκουσι πλέον εἰς ἐαυτούς.

Πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῆς νύμφης του ὁ βαρόνος Δεσιμαῖς ἐξακολουθεῖ διαδραματίζων τὸ πρῶτον ἐντελούς κωμῶδου. Βεβαίως δὲν θέλει αὐτὸς προτρέψῃ τὸν μαρ-

κήσιον νὰ συνάψῃ σχέσεις, ἀπεναντίας θὰ συγκατῇ αὐτὸν ὅσον θὰ δυνηθῇ ἐπὶ πολλὸν χρόνον μακρὰν τῶν Παρισίων.

Κατ' ὠρώσε μὲν νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἀλλ' ὅπως ταῦτα ὦσι διαρκῆ, ὑπάρχουσι πράγματά τινα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ μαρκησίος. Ἐὰν διηνοίγοντο οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἐὰν ἀνεκάλυπτεν ὅτι εἶναι ὁ εὐκατάτητος ἐνὸς ἀπαισίου ὑπηρέτου, πάντες οἱ συνδυασμοὶ τοῦ βαρόνου θὰ διεκυβεύοντο, οἱ κόποι του θὰ ἀπέβαινον εἰς μάτην, τὸ οἰκοδόμημα τῆς περιουσίας του θὰ κοτέρρεε διὰ μιᾶς, ὡς πύργος ἐκ παιγνοχάρτων.

Ἦπελόγιζε τί ἐμελλε ν' ἀποφέρῃ αὐτῷ τὸ παίγνιον τοῦ Ἡ φίλια καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἀδελφοῦ του ἀντεστοίχουν πρὸς τοσαῦτα, ἡ ἀφροσύνη καὶ αἱ πρὸς τὸν μαρκησίον ὑπηρεσίαι αὐτοῦ πρὸς τόσα, ὑπελόγιζε δὲ ὡσαύτως νὰ πληρωθῇ διὰ τὸν καταναγκασμὸν, ὃν ἐπέβαλλεν ἑαυτῷ διὰ τὴν βλάβην, ἣν παρεῖχεν ἑαυτῷ, μὴ φαινόμενος ὁποῖος ἦν. Διάβαλε! πᾶς κόπος πρέπει νὰ πληρόνηται, καὶ ὅταν ὑπολογίζῃ τις, πρέπει, ὅπως ἔχη ὀρθὸν λογαριασμὸν, οὐδὲν νὰ λησμονῇ.

Ὁ μαρκησίος, ὢν κάτοχος πλέον τῶν τεσσάρων ἑκατομμυρίων, μὴ ὑπολογιζομένης τῆς περιουσίας τοῦ κ. Φιλίππου Δεβιλλιέρ, ἣν ἤμερξεν τινὰ θὰ ἐκληρονόμει, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ δῶσῃ τῷ προσφιλεῖ αὐτοῦ ἀδελφῷ ὀλιγώτερον ἐνὸς ὥραιου μικροῦ ἑκατομμυρίου. Ἀλλὰ τίς οἶδεν ἂν καλῶς δια-

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ ΤΩ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΩ

Ἀναίρεσις ! τὸ *Κόριε ἐλέησον* τῶν ἐφετεινῶν δικαστικῶν χρονικῶν τοῦ Κακουργοδικείου μας. Περί τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου τοῦ 1882 ἐν τῷ χωρίῳ Κερατέας μεταξὺ δύο ποιμένων. Μάσκουλος τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου, Σωφρόνης τοῦ δευτέρου· τὸ πρῶτον πολεμικώτατον, εἰρηνικώτατον τὸ δεύτερον· καὶ ὅμως, ἐν περιέργῳ ἀντιθέσει, ὁ Μάσκουλος ὑπῆρξε θύμα τοῦ Σωφρόνη. Ἐπῆγεν ὁ Μάσκουλος νὰ παραπονεθῇ διὰ πρόβατα τὰ ὅποια τοῦ ἔλειπεν· ὕβριζε τὸν σύντροφον τοῦ Σωφρόνη, καὶ τὸν ἴδιον ἀκόμη· παρεμβαίνει τότε αὐτός· καὶ μετὰ ἕνα «εἰς ὅσον θάχῳμε τώρα ; » ἐκκενοῖ τὸ πυροβόλον του κατὰ τοῦ στήθους τοῦ παραπονουμένου ἐκπνεύσαντος αὐθωρεῖ. Τὸ τρομερὸν εἰδύλλιον, ἀπλούστατον, ἀνευ πολλῆς κουθέντας καὶ ὕβριστικῶν ἐπωδῶν, τελειώνει συντομώτατα· ἀλλὰ ποία ἐνέργεια !

Τέσσαρες εἶνε οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας : ἡ χήρα τοῦ φονευθέντος, χήρα με πολυμελῆ καὶ νηπίων ἀκόμη οἰκογένειαν. Δεύτερος μάρτυς εἶνε δεκατετραετὴς ποιμενίδιον, αὐτόπτης ἐν τῷ δράματι· τρίτος, ὁ σύντροφος τοῦ κατηγορουμένου, προσποιηθεὶς κατ' ἀρχὰς ὅτι δὲν γνωρίζει τὰ ἐλληνικά, διὰ νὰ ἔχῃ ἴσως πλείονα ἐλευθερίαν ἐνεργείας ἐν τῇ ἀλθανικῇ γλώσσῃ, καὶ μετ' ἀπειλὰς φυλακίσεως τοῦ προεδρεύοντος κ. Ράγκου ἀναγκασθεὶς νὰ ὁμιλήσῃ.

Ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Ράδος ἐν τῷ λόγῳ του ταλανίζει τὴν καννιβαλικὴν αὐτὴν κατάστασιν κοινωνίας, τόσῳ εὐκόλῳ καταφρευούσης εἰς τὸ ἔγκλημα τῆς ἀναιρέσεως, καὶ ζητεῖ τὴν αὐστηράν τιμωρίαν τοῦ κατηγορουμένου, φρονῶν ὅτι ἀμάχημα εἶνε ἐν τοιαύτῃ καταστάσει καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιείκεια ἐν τῇ ποινῇ, ἐνθαρρύνουσα καὶ μηδόλως ἐκτελοῦσα τὸν ἐπαγορευτικὸν αὐτῆς σκοπὸν.

Ὁ δὲ συνήγορος κ. Ρόκος Χοῦδᾶς, ὁ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ

δραματίζων τὸ πρόσωπόν του, μᾶλλον ἐπιδέξιός καθιστάμενος, δὲν ἐπετύγχανεν ἴσως δύο ἑκατομμύρια ! Θεέ μου, μάλιστα, δύο ἑκατομμύρια ! Οὐδόλως τοῦτο θὰ ᾔην ἐκτακτόν.

Τὰ συναλλάγματα εἶχον μεταβληθῇ εἰς χρήματα. Δύο ἑκατομμύρια ἦσαν κατατεθειμένα ἐν τῇ γαλλικῇ Τραπεζῇ, μέχρις οὗ ἀποφασισθῇ πρὸς ποίαν χρῆσιν ἐμελλε νὰ προσρισθῇ τὸ κεφάλαιον τοῦτο. Ὁ Λέων ἀνέμενε τὴν κατάλληλον στιγμήν νὰ λάβῃ μέρος εἰς μεγάλην τινὰ ἐπιχείρησιν.

Ἐπωφελοῦμενος ἐκ τοῦ ἐκπεσμοῦ τῶν δημοσίων χρεωγράφων καὶ ἀξιών εἶχε ποιήσει ἀλληλοδιαδόχως ἀγοράς, πάντοτε ὑπὸ καλοῦς ὅρους, τίτλων τοῦ κράτους, μετοχῶν τῷ φερόντι. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἐτοποθετήθησαν καὶ τὰ δύο ἄλλα ἑκατομμύρια.

Ἐπιχειρήσεις τινές, αἱ τῆς μετατροπῆς ἰδίως τῶν συναλλαγμάτων εἰς χρήματα, ἀπήτησαν, ἵνα ὁ βαρόνος κρατῇ ἐν χερσὶν πληρεξούσιόν τι ἐγγράφον, ὁ δὲ μαρκήσιος ἔδωκε τοιοῦτον. Ἀλλ' ἔχων τὴν διαχείρισιν τῶν κεφαλαίων ἀνευ ἐξελέγχσεως, τὴν πλήρη ἐλευθερίαν τοῦ ποιεῖν καὶ τὸ δοκοῦν συναλλαγᾶς, ὁ Λέων, ἐνεκα ἐτέρου βεβαίως ὑπολογισμοῦ, μετεχειρίζετο ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον τὸ πληρεξούσιον καὶ ἐνῆργει ἐπ' ὀνόματι ἐαυτοῦ. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ὁ μαρκήσιος δὲν ἦτο πλέον ὁ κύριος τῆς περιουσίας του καὶ διετέλει ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Κρατῶ τὸ χρῆμα, διελογίζετο ὁ ἐντολοδόχος, ἀνα-

σχεδὸν ἐν ταῖς ποινικαῖς ὑποθέσεσιν ἰσχυρίζεται εὐγλώττως συναρωγὸν προσλαμβάνων καὶ λόγιόν τι τοῦ Γερμανοῦ Σίλλερ, ὅτι ὑπο φιλοτιμίας καὶ ἐν καταστάσει ἀμύνης εὐρεθεὶς ὁ σόφρων ἄκλως τε Σωφρόνης παρεσύρθη εἰς τὴν πράξιν. Ὡς ἐδῶ διὰ τὸ σημερινὸν φύλλον περιορίζονται αἱ εἰδήσεις μας.

Ἐκ τῶν τεσσάρων χθεσινῶν κατηγορουμένων ἐπὶ ἐκ συστάσεως τραυματισμῷ, ὁ Δούκας μονον, ὁ κατενεγκὼν διὰ τῆς μαχαίρας του τὸ τραῦμα, ἐκρίθη ἔνοχος, καὶ κατεδικάσθη εἰς τεσσάρων ἐτῶν φυλάκισιν.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΦΑΒΟΡΙΤΑ

Προχθὲς τὴν ἐσπέραν μετὰ δύο νυκτῶν μαρτύριον ἐξέπνευσεν ἡ πτωχὴ **Φαβορίτα** ἐν μέσῳ σπαρκατικῶν φωνῶν βαρυτόνου, τενόρου, κορτάλτας, βαθυφώνου, κομπομάριου, διότι ὁμολογουμένως ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι τὴν ἐκλαυσαν σπαρκατικώτατα. Ἡ πτωχὴ **Φαβορίτα** αἰετοπετοῦ ὑπῆρξεν ἀτυχὴς ὁσάκις τὴν ἀνεβίβασαν ἐπὶ τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς· τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν ἦτο εὐτυχεστέρα. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ὁ ἱμπρεσάριος κ. Τσόχας διατελὼν ἐτι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν νωπῶν ἐντυπώσεων τῆς ἀγρίας ἐπιδρομῆς τῶν Γουαρανῶ, μετημφίεσε τινὰς τούτων τὴν ἐσπέραν τῆς **Φαβορίτας** οἱ ὁποῖοι τὴν ἐκακομεταχειρίσθησαν ὡς χωροφύλακες, ὡς ἀμαξηλάται, ὡς ἄγριοι ἐπὶ τέλους !

Καὶ ὅμως ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡδὴ ἐσπέρας τῆς παραστάσεως ἐπωλοῦντο εἰσιτήρια, καὶ ἀπὸ πρότερον ἀκόμη ἐπρομηθεύοντο πολλαὶ θέσεις, καὶ ἐκρατοῦντο τοιαῦται διὰ τοὺς εὐνοούμενους τοῦ κ. Τσόχα, διότι ἡ **Φαβορίτα** δὲν ἀ-

μείνωμεν καὶ ἂς ἀφήσωμεν νὰ ἔλθωσι τὰ πράγματα μόνα.

Ἀπρόοπτόν τι γεγονός· ὅπερ ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ ἐπακολουθήσῃ τρομερὸν δυστύχημα, ἐπρόκειτο νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀποψιν τῶν πραγμάτων καὶ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν βαρόνον νὰ κάμῃ νέους συνδυασμούς.

Ἡμέραν τινα ὁ μαρκήσιος ἔλαβεν ἐκ Βατανίας φάκελλον, ἐσφραγισμένον διὰ μαύρου κηροῦ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου, ἀσφραγισθέντος ὑπὸ τοῦ Παύλου διὰ τρεμούτης χειρὸς, ὑπῆρχον πολλὰ γράμματα. Τὸ πρῶτον τὸ ὅποιον ἀνέγνω ἦτο τὸ τοῦ Καρόλου Σεβρύ.

Ὁ μαρκήσιος ἦτο ὠχρότατος· ἄφθονα δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Δυστυχῇ μου ἐξάδελφε, ἀγαπητέ μου εὐεργέτα, ἐψιθύρισε.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Καρόλου Σεβρύ ἀνήγγελλεν αὐτῷ τὸν θάνατον τοῦ κ. Δεβιλλιέρ, προσβληθέντος ὑπὸ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας ἐν τῷ δωματίῳ καθ' ἣν στιγμήν ἐμελλε νὰ κατακλιθῇ· δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν οὐδὲ νὰ προσκαλέσῃ εἰς βοήθειάν του· μόνον, τὴν ἐπαύριον πρωὶ εὗρον αὐτὸν ἐξηπλωμένον, ἄπνουν, ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἀνεφέρετο ἀκόμη.

«Ὁ κ. Δεβιλλιέρ ἔκαμε τὴν διαθήκην του ὑπὲρ ὧμων· ἐκτὸς τῶν κληροδοτημάτων, ἅτινα ὅλα ἀνέρχονται εἰς πλείονα τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, εἰσθε ὁ μόνος κληρονόμος του. Δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη ἀκριβῶς ποῖος εἶναι ὁ

νήκει αποκλειστικῶς εἰς τὸν Δονιζέτην, ἔχει βλέπετε καὶ ὁ κ. Τσόχας τοὺς φαβορίτους του.

Ἄλλ' ἐνῶ αἱ Ἀθηναὶ δλόκληροὶ ἔσπευσαν νὰ λάβουν μίαν θέσιν εἰς τὴν χαϊδεμένη ὄπερα τοῦ Δονιζέτη, ἐνῶ ἄφ' ἐσπέρας πολλοὶ ἐλάλουν μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῆς Φαβορίτας, καὶ οἱ μουσικότεροι ἐν πρὸς ἐν ὑπομέλποντες τὰ ἄσματά της λεληθότως κατήντων εἰς τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο παραθυράκι τῆς παράγγας τῶν Ὀλυμπίων καὶ ἐζήτουν εἰσιτήρια, ὁ κ. Ἰμπρεσάριος συσκεφθεὶς φαίνεται μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων κ. εἰσπράκτορος, καὶ τοῦ ναργιλέ του οὔτινες ἀποτελοῦν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ θεάτρου ἀπεφάνθη ὅτι

Ἐπειδὴ ἡ Φαβορίτα εἶρε δευτερεύουσα ὄπερα, πρέπει νὰ ψάλλουν οἱ δεῦτεροι τραγουδιστάδες!

Αἱ γινῶμαι βλέπετε μεταξὺ τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ κ. Τσόχα διέστησαν καὶ ἐνῶ πάντες ἀνέμενον νὰ ἴδωσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ πρῶτα πρόσωπα τοῦ θιάσου, εἶδον τὰ. . . ἔσχατα, διότι ὁμολογουμένως μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνων ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ἀπόστασις ὅση μεταξὺ τοῦ θεάτρου τῶν Ὀλυμπίων καὶ τοῦ θεάτρου τοῦ Ριγολῶ! . . .

Καὶ ἤκουες πλέον ἐκεῖ ὠρυγὰς βαρυτόνου καὶ μυκηθμοὺς μπάσου καὶ ὕλακας γυναικῶν καὶ ψυχορραγήματα τενύρη καὶ ὅλα αὐτὰ ἡ μουσικὴ συμφωνία τοῦ ἔφερεν εἰς τὴν μνήμην τὸν ἀθάνατον ἐκεῖνον στίχον τοῦ πάλαι ποτε ποιητοῦ Σταυρίδου.

Ὁλοφύρμιοι ἠκούσθησαν εἰς Γαλεονίκ τῆς Ρέκας

Καὶ ὅμως τῇ βοήθειᾳ ὀλίγων *claqueurs* καὶ τῇ ἐπεμβάσει ὀργάνων τινῶν τῆς ἐξαυσίας ἢ δυστυχῆς Φαβορίτα ἔτυχε λειποψυχούντων τινῶν χειροκροτημάτων, ὁ δὲ μαρτυρικὸς αὐτῆς βίος παρετάθη μέχρι τῆς ἐπομένης, ὅποτε πλέον οὐδὲ ἡ ἱερὰ φουστάνελλα τοῦ πατρὸς Τσόχα ἠδύνατο νὰ τῇ ἐμφυσήσῃ μικρὰν ἀναψυχὴν, καὶ ἡ πτωχὴ Φαβο-

ρίτα ἐξέπνευσε μάρτυς ὡς παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς δημοφιλούς τοῦ μάρτυρος Αἰκατερίνης.

Μάγκας.

Ἀντίκρυ καὶ ἀντίκρυ, εἰς τὸν Παράδεισον καὶ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, θὰ συναγωνίζηται ἡ Μοῦσα τῆς κωμωδίας καὶ ἡ Μοῦσα τῆς τραγωδίας, καλοῦσα τὸ ἐλληνικὸν εἰς τέρψιν ἅμα καὶ διδασκαλίαν, εἰς συγκινήσεις καὶ εἰς ρεμβασμοὺς, εἰς γέλοια σεμνὰ καὶ εἰς γαλήνην ψυχικὴν, εἰς κόσμον ἰδῶν καὶ εἰς κόσμον αἰσθημάτων. Εἰς τὸν Παράδεισον οἱ Ταβουλάρηδες· εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὁ θιάσος Ἀλεξιάδου, ἀρχομένου τὴν Παρασκευὴν μετὰ τὸν Ρακοσυλλέκτην, ἔργον τοῦ δημοκράτου Φελίξ Πυά, καὶ προτιθεμένου νὰ διδῇ παραστάσεις Τρίτην καὶ Παρασκευὴν, ὅποτε ὁ Παράδεισος θὰ ἀργῇ· τὰς δὲ λοιπὰς ἡμέρας ὁ θιάσος τοῦ Ἐθνικοῦ Συλλόγου ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ τρομεροῦ Ἀρνιωτάκη καὶ συγκροτημένος ὅσον οἷόν τε καλῶς, μετὰ δοκίμους ἐκ φοιτητῶν καὶ τὴν ἐποπτεῖαν τῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ μετὰ πλείοτερα ἔργα ἐλληνικὰ καὶ κλασικὰ, προτιθέμενος ἀκόμη νὰ δώσῃ καὶ τὸν Φάουστ τοῦ Γκαίτε, μέγα θάμβος καὶ μεγαλείτερον θεατρικὸν γεγονός τῶν Ἀθηνῶν.

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ἡ αὐτὴ ἐντέλεια καὶ ὁ αὐτὸς ἐνθουσιασμός ὁ ἀναπτυχθεὶς ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν Γυμναστικὴν παρετηρήθη καὶ ἐν Πειραιεὶ, εἰς τὰς γενομένας τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐξετάσεις, ἐν τῇ δροσερᾷ πλατείᾳ τῆς «Τερψιχόρης», ἐντὸς τετραγώνου εὐρυτάτου, καὶ ἐν συρροῇ μεγάλῃ κόσμου, χωρὶς νὰ διαταραχθῇ τὸ παράπαν ἡ τάξις, χάρις εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ κ. Φρουράρχου. Αἱ μητέρες, ἀδελφαί, συγγενεῖς τῶν ἐξεταζομένων κατέλαβον τὴν μουσικὴν ἐξέδραν, ἀκόμη πρὶν ἢ οἱ μα-

ἀριθμὸς τῆς περιουσίας τυ, ἀλλὰ λόγος γίνεται περὶ πέντε ἕως ἑξ ἑκατομμυρίων.

Ἀπὸς τακτοποιήσιν τῶν ὑποθέσεων τῆς διαδοχῆς καὶ τῶν τῆς ἐκκαθάρσεως, ἥτις ἤρξατο, ἡ παρουσία σας ἐν Βαταυίᾳ εἶναι ἀνκρίψευκτος. Πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἔλθητε.

Ὁ κυβερνητικὸς ὑπάλληλος, εἰς οὗ τὰς χεῖρας κατετέθη ἡ διαθήκη, γράφει πρὸς ὑμᾶς λέγων ὅτι σὰς ἀναμένει. Τὰ γράμματα τῶν δύο συνεταίρων τοῦ οἴκου Φιλίππου Δεβιλλιέρ καὶ Σκς γράφουσιν ὑμῖν ἵνα ἔλθητε ἀμέσως εἰς Βαταυίαν.

Ἀγαπῶ πάντοτε τὴν Ζελιμάν· ἀγαπῶ αὐτὴν, ὡς ἀγαπᾶτε τὴν προσφιλεῖ ὑμῶν Λουκίαν. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἔχω περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς ἀξιολατρεύτου μου Ζελιμᾶς, διότι μεγάλῃν, πολὺ μεγάλῃν θυσίαν ἐποίησε μένουσα ἐν Βαταυίᾳ. Ὑπῆρξεν ἡ παρηγόρησις τοῦ κ. Δεβιλλιέρ, ὅστις ἐπὶ πολὺν χρόνον ἦτο ἄθυμος, ὡς τις ψυχὴ πάσχουσα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ὑμῶν.

Μέχρις οὗ ἔλθῃ ἡ εὐτυχὴς στιγμή, καθ' ἣν θὰ συζευχθῶμεν, ἡ Ζελιμὰ μετὰ διδάσκει τὴν Ἰνδικὴν, τὴν ὑποίαν ὅταν μάθω ἐπαρκῶς, θὰ προσπαθῶ καὶ ἐγὼ νὰ διδάξω τὴν γαλλικὴν εἰς τὴν Ζελιμάν. Ἀλλὰ πότε;

Ὁ κ. Δεβιλλιέρ ἐμελλε νὰ μᾶς συζεύξῃ· ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου εἶχεν ὀρίσει τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου· ἡ εὐτυχία ἡμῶν ἀνεστάλη· ἐγκατερούμεν μὴ δυνάμενοι νὰ ἀποβλέπωμεν τὴν χαρὰν, μόλις κλεισθέντος τοῦ τάφου

τοῦ ἡμετέρου εὐεργέτου. Εὐτυχῶς μειδίαμά τι καὶ ἡδὺ βλέμμα τῆς Ζελιμᾶς μου ἀρκοῦσι νὰ μοὶ παράσχωσι τὴν ὑπομονήν.

Αἱ ἄλλαι ἐπιστολαί, περιλαμβάνουσι γραμμὰς μόνον τινὰς κατέληγον δὲ διὰ τῶν λέξεων τούτων:

«Ἡ παρουσία σας εἶνε ἀναγκαιοτάτη ἐνταῦθα· ἔλθετε ταχέως, σὰς ἀναμένομεν.»

Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσῃ.

— Παῦλε, Παῦλέ μου, ἀνέκραξεν ἡ Λουκία κλαίουσα, θέλω νὰ σὲ συνοδεύσω!

Ὁ μαρκήσιος ἐκίνησε θλιβερώς τὴν κεφαλὴν.

— Ἀδύνατον, εἶπεν.

Ἡ Λουκία ἦτο ἔγκυος.

Ἄλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ οὐδὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ. Ὁ χωρισμός τὴν ἐτρόμαξεν. Ἡδύνατό τις νὰ εἶπῃ ὅτι προησθάνετο τὰ δυστυχήματα ἅτινα ἐμελλον νὰ ἐπισκιάσωσιν ἐπ' αὐτῆς. Ἐπρεπε δὲ ὁ μαρκήσιος νὰ μεταχειρισθῇ ὅλον τὸ κύρος του διὰ νὰ πείσῃ αὐτὴν νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀποφάσεώς της. Τέλος δὲ ἐνόησεν ὅτι ἐν ἡ θέσει εὕρισκετο θὰ ἦτο ἀφροσύνη καὶ ἐπικίνδυνον μάλιστα νὰ κάμῃ τὸν μακρὸν τοῦτον πλοῦν. Ὁ καταναγκαστικὸς οὗτος χωρισμός τῶν πέντε ἢ ἑξ μηνῶν ἦτο θυσία τὴν ὁποίαν ὤφειλε νὰ ποιήσῃ. Ἡ Λουκία πλέον ἀνῆκεν εἰς τὸ μινρὸν προσφιλεῖς ὃν τὸ ὅποῖον ἔφερεν ἐν τῷ κόλπῳ αὐτῆς.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀδιάλειπτως ἐκλαίεν, ἂν δὲ καὶ ἦτο λίαν

θηταὶ τοῦ Γυμνασίου καταφθάσουν, κινήσαντες ἀπὸ τοῦ Γυμνασίου τὸν μὲ τάξιν στρατιωτικὴν, κατὰ διμοιρίας, προπορευομένης τῆς μουσικῆς, ἐν μέσῳ δὲ τῆς κυανολεύκου χυνοῦσης τὸ λευκὸν καὶ κυανοῦν της φῶς εἰς τὰ ὄμματα τῶν μετ' ἐνθουσιασμοῦ παρακολουθούντων. Ἐθαυμάσθη τῶν μαθητῶν τὸ παράστημα, τὸ θάρρος καὶ ἡ πεποίθησις τοῦ στρατιωτικοῦ τῶν βήματος ὡς νὰ ἦσαν παλαιοὶ στρατιῶται τοῦ Ναπολέοντος, ἰδίως δὲ οἱ μικροὶ ἐκεῖνοι μὲ τὸ κωμικῶς σοβαρὸν καὶ αὐστηρὸν ἥθος τῶν, ἀκλόνηστοι καὶ ἀλύγιστοι, ὀνομασθέντες δὲ δι' αὐτὸ ὑπὸ τινος τῶν γυμναστικῶν σουγιάδες. Αἱ ἐξετάσεις τῶν περιέλαβον ἐλευθερὰς ἀσκήσεις, ἀσκήσεις ἄλλας μετὰ κοντῶν καὶ διαφόρους στρατιωτικὸς ἐλιγμούς. Τὸ θέαμα ἦτο πάλιν ἐκ τῶν συγκινητικωτέρων ἢ ἁρμονία πλήρης· καὶ οἱ παρόντες ἐκεῖ γυμναστικοὶ κατευχριστήμενοι καὶ θερμῶς συγχαίροντες τὸν διδάσκαλον τῆς γυμναστικῆς κ. Παραλύκαν, ἀρχαῖον στρατιωτικόν, ἀπὸ τετραετίας ἤδη καταγινόμενον μόνον καὶ τώρα ἀπολαμβάνοντα ἐν ἐκπλήξει καὶ αὐτὸν βλέποντα τοὺς καρποὺς τῶν ἀγώνων του. Ἐπίσης ὁ Γυμνασιάρχης κ. Κρέμος, ἀληθὴς πατὴρ τῶν μαθητῶν ἀναδειχθεὶς, συνετέλεσε πολὺ, μόνος ὅστις μετὰ τῶν λοιπῶν καθηγητῶν ἐνσπεντισθεὶς τὴν Γυμναστικὴν ὡς ἀδελφὴν γυνήσιν τῆς μουσικῆς, ὅπως τὴν ἐνόουν οἱ ἀρχαῖοι περιλαμβάνουσαν δηλαδὴ τὰ γράμματα καὶ μετ' ἀφοσιώσεως ἐπιστατήσας εἰς τὴν καθ' ὅλα εὐδοκίμησιν αὐτῆς. Τὴν αὐτὴν σιοργὴν ἐξεδήλωσε ἀξιοπαίτως πολὺ καὶ ὁ κ. Δήμαρχος. Ἀλλὰ τὸ πάντων εὐχάριστον ἦν ὁ ἐνθουσιασμὸς μετ' οὗ παρακολούθησαν τὰ γυμνάσια ἢ βιομήχανος πόλεις τῶν Ἀθηνῶν, τοῦτο δὲ εὐφραίνει ἡμᾶς ἰδίᾳ ὅτι βλέπομεν τὴν γυμναστικὴν τόσο θερμῶς ὑποδοχῆς τυγχάνουσαν παρὰ τῇ κοινωνίᾳ, διότι τοῦτο θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ εἰς ἀπωτέρους ἐθνικωτέρους σκοποὺς.

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ

Ὡς παρελθὼν Σάββατον ἐπιστρέφων οἰκάδε περὶ τὴν μεσημβρίαν, συνήντησα καθ' ὁδὸν τὴν σύζυγον τοῦ ἀ. γραμματέως τῆς ρωσικῆς, πρεσβείας κυρίαν Βακμέτιεφ, ἥτις δίδουσα μοι ἔγγραφον πρόσκλησιν, μὲ προσεκάλει καὶ προφθρῶς, ὅπως παρευρεθῶ εἰς τὴν κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς δευτέρας δοθησομένην παράστασιν κινεζικοῦ κωμειδουλίου ἐν τῷ κήπῳ τῆς.

Τὸ ἐσπέρας λοιπὸν τῆς δευτέρας, μετέβην πράγματι περὶ τὴν 9 1/2 εἰς τὸν ἀπέναντι τῆς παλαιᾶς ρωσικῆς ἐκκλησίας οἶκόν τῆς, ὅπου συνήντησα κατερχόμενον τῆς ἀμάξης του τὸν φίλον ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης κ. Δ. Ράλλην. Ἀνερχόμεθα ἑμοῦ τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας, καὶ εἰς τὴν τελευταίαν σχεδὸν βαθμίδα, συναντῶμεν τὸν κ. Βακμέτιεφ, ὅστις μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν εὐγενείας, μᾶς λέγει, ὅτι ὀφείλομεν νὰ κάμωμεν τὸν γύρον τῆς οἰκίας, μέχρις οὗτου εὐρωμεν τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὅστις εὐρίσκεται εἰς ἕνα ὀπισθεν στενὸν δρομίσκον. Κατερχόμεθα καὶ μετὰ δεκάλεπτον σχεδὸν ἀναζήτησιν εὐρίσκομεν τέλος αὐτὴν.

Εἰσέρχομαι εἰς τὸν κήπον. Εἰς τὴν εἴσοδον αὐτοῦ ἴσταται ἡ κυρία Βακμέτιεφ ἐνδεδυμένη κατάλευκον ἐσθῆτα μετὰ ἐρυθρᾶς ζώνης καὶ ἐρυθροῦ πύλου. Οἱ ἀναγνώσται ἢ μᾶλλον αἱ ἀναγνώστριαι τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» (αἵτινες εἶνε βεβαίως πολλαί) γνωρίζουσι τὴν χαρίεσσαν ταύτην κυρίαν, ἥτις καθ' ἑκάστην ἐξέρχεται εἰς περίπατον μετὰ τῆς μικρᾶς ἀμάξης καὶ μικρῶν ἵππων, οὓς αὐτὴ ἡ ἰδία διευθύνει, καὶ ἥτις πρὸ μηνὸς ἐδαπτίσθη, γενομένη χριστιανή, καὶ ἔχουσα ἀνάδοχον τὴν πιστὴν ἡμῶν ἀνασσαν.

Πλησίον τῆς κυρίας, ἴσταται ἀκόλουθός τις τῆς Ἰσπανικῆς πρεσβείας, ὅστις μοι δίδει τὸ πρόγραμμα, ὅπερ εἶνε καλλιτεχνικώτατα τυπωμένον.

Ὁ κήπος, ὡς καὶ πάντα κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἡ-

τεθλιμμένη, ἐνεκαρτέρησεν ὅμως. Πλέον ἢ οἱ συλλογισμοὶ τοῦ μαρκησίου, τὸ μητρικὸν αἶσθημα, τὸ ὅποιον ἐλάλει ἐν αὐτῇ, τῇ κατεδείκνυνεν ὅτι δὲν ἤδύνατο ν' ἀκολουθήσῃ τῷ συζύγῳ αὐτῆς.

Πλοῖον ὀλλανδικόν, ἔχον ἐμπορεύματα διὰ τὰς νήσους τῆς Σὸνδης, ἦτο ἑτοιμὸν πρὸς ἀναχώρησιν ἐν τῷ λιμένι τῆς Μασσαλίας. Ἐκ τῆς πόλεως δὲ ταύτης ὁ μαρκήσιος ἐπεβίβάσθη ἐπὶ ξένου πλοίου, ὅπως δὴ χάσῃ καιρὸν.

— Ἐλθέ, Λουκία μου, εἶπε τῇ νεαρᾷ αὐτοῦ γυνικὶ ἐναγκαλιζόμενος τρυφερῶς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως, ξήρανον τὰ δάκρυά σου καὶ ἀναλογίσθητι ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ γίνῃς μήτηρ· θὰ ἐπισπεύσω τὴν ἐπ' ἀνὸδόν μου παρὰ σοί, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— Ὡ! καὶ ἀξίεραστέ μου Παῦλε, ἐπάνελθε ταχέως· θὰ μετρώ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ἀπουσίας σου.

Καὶ μὴ δυναμένη νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὴν ἡ δυστυχὴς Λουκία ἤρξατο νὰ ὀλοφύρεται.

— Λέον, ἀδελφέ μου, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, ἡ Λουκία εἶνε ὅτι ἔχω πολυτιμώτερον ἐν τῷ κόσμῳ σοὶ ἐμπιστευόμεναι τὸν πρὸς φίλῃ μου θησαυρόν.

Ὁ βαρόνος ὦν κατηφὴς καθ' ὑπόκρισιν κατηνάγκαζε τοὺς ὀφθαλμούς του νὰ δακρῶσιν.

— Ἀδελφέ μου, ἀπήντησε συγκεκνημένος, δύνασθε νὰ ἀναχωρήσητε ἡσυχῶς· θὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς μου,

ὡς ἡ τρυφερὰ μήτηρ ἐπὶ τοῦ τέκνου τῆς, καὶ θὰ τὴν ὑπακούω ὡς πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος ὑπηρέτης ὑπακούει τὸν κύριόν του.

Τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεως ἐπιστάσης, ὁ μαρκήσιος ἀπέσπασεν ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν βραχιόνων τῆς Λουκίας καὶ ἐρίφθη ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ἥτις πάραυτα ἀνεχώρησεν ὡς βέλος.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην κορώνη ἐλθοῦσα ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς πτελέας καὶ ἐξέβαλεν ἀπαίσιον κρωγμόν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐφρικίασε καταληφθεῖσα ὑπὸ μεγίστης παθῆσεως, ὥσπερ πρᾶγμα τι κατεσπαράσσετο ἐν ἑαυτῇ.

Ἡ Λουκία ἦτο δεισιδαίμων, ὅπως εἶνε ἐν γένει· αἱ μιγάδες.

Διατὶ τὸ δυσόϊονον τοῦτο πτηνὸν νὰ καθήσῃ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς; Ἐνόμιζεν ὅτι ὁ κρωγμὸς τοῦ μαύρου πτηνοῦ τοῦ ἀνήγγελλεν κάποιον δυστύχημα.

Ἡ ἀμαξία δὲν ἐφάνιστο πλέον, οὐδὲ ἤκούετο πλέον ὁ κρότος τῶν τροχῶν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Ἡ Λουκία ἐξέβαλεν ἀναστεναγμόν, ἐπανῆλθε μετὰ σπουδῆς ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐκλείσθη, ὅπως κλαύσει ἐν ἀνέσει, ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός τῆς, ὅστις ἦτο εἰσέτι πλήρης ἐκ τοῦ κρότου τῶν τελευταίων φιλημάτων.

Ἡ δυστυχὴς Λουκία ἐκλαίει συνεχῶς νημίζουσα ὅτι περὶ ἑαυτὴν τὰ πάντα ἦσαν μαῦρα.

(ἀκολουθεῖ)